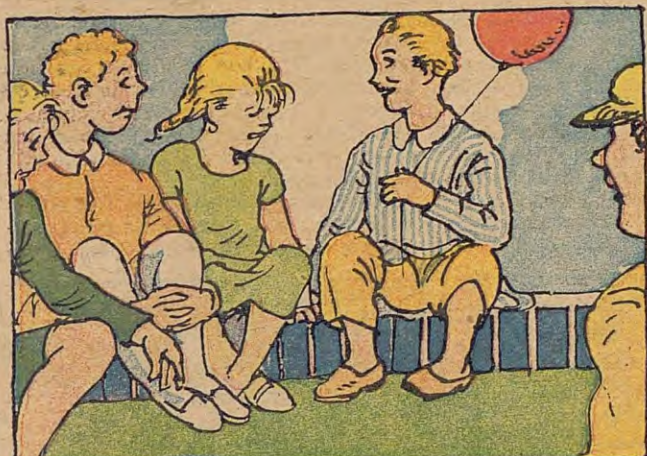

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

PER MASSA VIUS

per MIRET

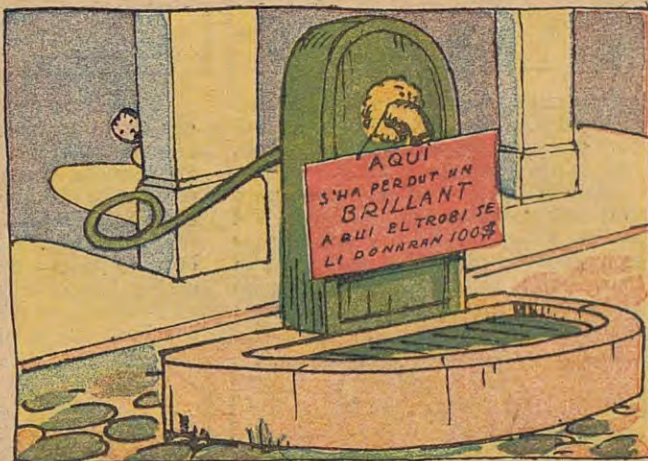
A en Cacauet, que estava tot cofoi de la seva bomba, els seus amiguets, un xic per fer broma i un altre xic per envejeta perquè ells no en tenien, aprofitant l'efecte d'una

lupa, amb el sol, l'hi rebentaren, deixant-lo en el major desconsol.

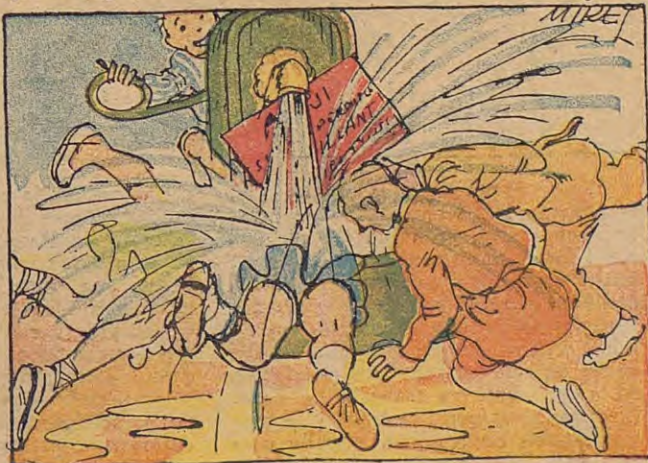
En Cacauet, un cop refet i pensant tornar-los la jugada, se'n va anar a casa on en un tros de caps de sabates va pintar-hi les lletres convenientes.

Amb molt compte de no ésser vist, va penjar el cartellet a la font i s'amagà convenientment per veure sense que el vegessin.

En llegir el temptador cartell tots i varen acudir com les mosques a la mel, i tots hi feien el que podien.

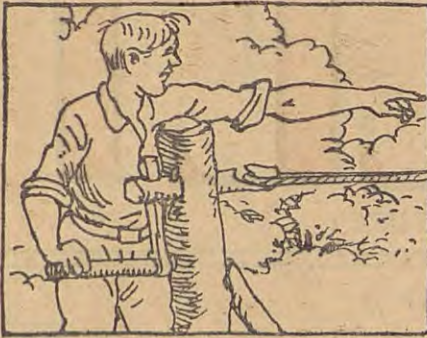
I quan més engrescats estaven, en Cacauet els hi va engegar el ruixat al damunt. Bon diamant van trobar!

Robinson 1926 o un any de vacances

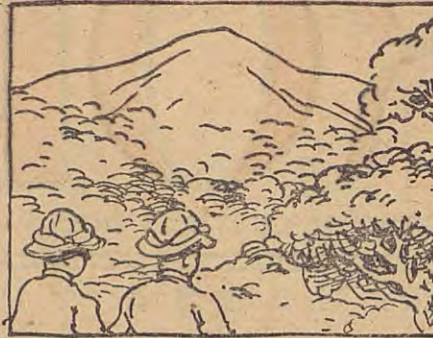
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

Arribaren a sortir-ne de tirar amb l'arc, i a fe que no és cosa fàcil; també contribuï al resultat el perfeccionament dels arcs i de les sagetes. Les municions d'arma de foc les desaren en lloc sec, per si alguna ocasió extrema es presentava. Una indústria que en sortiren mestres fou la de cordilleria filant fibres i retorçant-les. Però ja en tenien ben be prou de Laietània! Un dia se'ls acudí de pujar al Tibidabo

(com ells en deien al pic més alt de l'illa) i plantar al i la bandera on fóra més viable. L'ascensió fou difícil, car en aquell Tibidabo, no hi havia funicular, i l'estructura era més esquerpa. Aquesta excursió els eixorí un bon xic del seu ensopiment.

Quan foren al cim del pic, no es sabien avenir com no se'ls hagués ocorregut abans pujar-hi. I no es penediren d'haver-hi pujat, car des d'allí

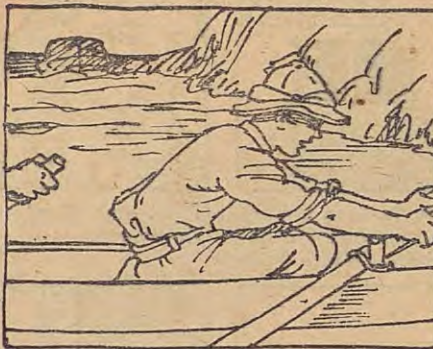
veïeren una illa al lluny, la qual ignoraven i tot seguit els vingueren ganes d'anar-hi. Un cop tret un croquis de Laietània i assaborides les delícies de l'excursió, retornaren a llur habitació i tot seguit començaren a disposar les coses per emprendre l'anada a la illa descoberta.

El primer que es pensà fou en les municions, també en les de boca perquè anaven vers al desconegut i no sa-

bien si millorarien de situació o si amb el canvi perdrien. Tot el que els passà per l'enginy s'aparellà per l'expedició, amb ganes d'assegurar l'èxit.

Ja feia dies que tot era a punt, però el temps no semblava acollir-los. Tot arriba: un excel·lent dia que el mar es presentava favorable es feren a la mar. Amb la vista no havien amidat bé la distància, sort que eren previnguts i s'havien ben preparat.

dos dies sencers hagueren d'esmerçar en la travessia, que pogué fer-se feliçment. L'aspecte de l'illa era aproximadament el mateix que el de Laietània si bé semblava com una ampliació, venia a ésser el que Mallorca és respecte a Menorca. Anaren resseguint la costa fins a trobar un indret apropiat per desembarcar.

Posaren peu a terra amb totes precaucions, i caminaren un tros. Després

tornaren a la barca i decidiren resseguir la costa amb el bot. En tornar la primera punta, el cor els féu un salt. Havien vist un vaixell! i amb gran delit bogaren per apropar-s'hi, però quan hi fóren prop per a distingir bé, es donaren compte que aquell vaixell era embarrancat i estavellat en les roques! Quina desil·lusió! amb tot s'hi atansaren, que una cosa o altra en guayarien.

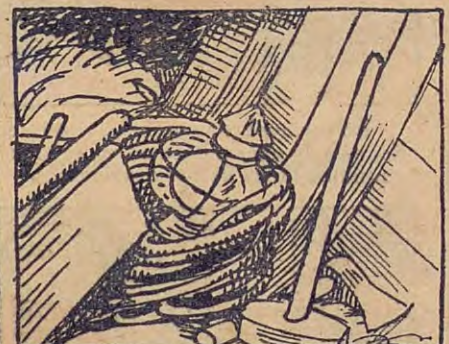

El vaixell era un veler de dos pals, estava esbotzat i encastat a la sorra. Si bé compregueren que no seria el medi de fer cap a casa, pensaren que potser en el vaixell naufragat trobarien quelcom que millorés la llur situació. Es comprenia que el vaixell aquell feia molt temps que era allí. També pensaren que potser els supervivents de la catàstrofe es trobessin a l'illa. Entraren al vaixell i amb tot i la tristesa que els comunicava aquella car-

cassa morta, els semblava amb aquell contacte ésser més prop del món civilitzat. En Rafel digué que segurament la barca en què ells havien fet el viatge, era procedent d'aquell vaixell, el qual comprovaren.

Recorregueren la coberta i es ficaren per una escotilla a l'interior. Amb gran alegria constataren que degut a la posició en què el vaixell havia quedat embarrancat, la proa no havia estat deteriorada pel mar, i per tant el que

allí hi havia era en prou bon estat. Allí trobaren un veritable tresor, i no pas de diner, que de poc els hauria servit allí, sinó d'elements útils a la seva situació. Allí cordes, allí veles de recanvi, destrals, cordills, sèu, fanals, eines de calafat, trajos d'aigua, etc. amb comprensible alegria, anaven celebrant cada descobriment, puix tot podia ésser-los útil i el seu tarannà optimista els feia veure que milloraven molt les proba itats d'alliberament.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

ver En GUILLEM D'OLORÓ

ELS DOS SALMONS

El primer ministre de Napoleó I M. de Talleyrand, era famós pels esplèndids banquets que donava.

En certa ocasió havia d'obsequiar el cos diplomàtic amb un sopar de gran gala, i no cal dir que les preparacions foren magnífiques i costoses. Però per més que recercà i donà veus, no podia trobar peix adequat a la categoria d'aquell àpat.

Per fi, a darrera hora de la vigília es presentà un enviat especial portant dos magnífics salmons, cada un dels quals era més que suficient pel que es necessitava.

M. de Talleyrand decidí fer-los servir tots dos però el *maitre* d'hotel s'hi oposà.

— Es una falta al codi del bon menjar servir dos peixos així. No s'ha fet mai.

— Doncs a casa es farà, respectant i tot el vostre codi.

I donà a l'orella del *maitre* d'hotel unes instruccions que a aquest el feren somriure.

Arribà el dia del banquet, i quan després del primer plat es presentà el *maitre* duent en una safata un salmó magnífic, tots els convidats esclataren en elogis i lloances a l'amfitrió.

- Quin peixàs!
- Mai se n'ha vist d'altre!
- Es esplèndid!

En això, el *maitre* ensopega, rellisca i cau escampat per terra el peix i la salsa. Les cares dels convidats s'allarguen... Es clar, ja el tenien coll avall...

— No ha estat res, senyors — féu, però, Talleyrand. I dirigint-se al criat, li digué:

— Porta'n un altre de seguida i veges de no llerçar-lo!
I davant dels admirats comensals aparegué el segon salmó.

HONRADESA

— Senyors — deia el xalan, presentant un cavall al públic; — jo sóc honorat i no vull mentir. Aquest cavall que us ofereixo és cec de l'ull dret. Per això el dono més barat.

Un dels concurrents comprà la bèstia, i després de pagar, preguntà al venedor:

— Ja que sou tan honrat, podreu dir-me si té cap altra tara l'animal?

— Sí, senyor — contestà el xalan, fugint; — també es cec de l'ull esquerre.

SED DE VENJANÇA

— Què faràs quan seràs gran, maco?

— Rentar la cara a la mamà i fer-li menjar les sopes'

DIGNITAT

El tenedor de llibres era un home de molta dignitat que s'ofenia a la més lleu manca de respecte. Un dia el principal el cridà a son despatx i allà tingueren una curta conferència en sortir de la qual, el tenedor feia una cara agraviadíssima.

- I doncs, què li passa? — li preguntà el meritori.
- Que el principal m'ha insultat.
- Sí, què li ha dit?
- Unes paraules, que si no les retira me n'hauré d'anar d'aquesta casa!
- Caram! Quines paraules eren?
- Eren «quedeu despatxat».

GRAMÀTICA

— Vejam, «el cavall» quin gènere és?

— Masculí.

- I quin nombre?
- Singular.
- «La camisa» quin nombre és?
- Femení.
- I quin gènere?
- Roba blanca.

MES GRAMÀTICA

- «Pantalons» és plural o singular?
- Segons com se miri.
- Què diu ara!
- Sí, senyor. És singular per dalt i plural per baix.

MONERIES

L'amic Vinaixa, a qui tots coneixeu, retornava l'altre vespre amb el seu company en Traguinyol, cantant *La Tempestad* i *Marina* a tota veu.

Després de passar per davant de diversos vigilants, que els amonestaren seriosament, sense, però, obtenir que callessin, per fi van arribar a casa. Es de notat que ambdós vivien en la mateixa escala.

- Bo! és tancat! — exclamà en Vinaixa.
- Com ho farem ara per entrar?
- Home, truquem al vigilant!
- Tens raó, truca de seguida!
- De seguida? Per què? Que s'esperi, home, que s'esperi!

A LA FARMACIA

En Rata estaxa una mica malalt del coll i el seu metge li ordenà que no fumés.

Dies després trobà un amic pel carrer.

— Tu, tens una cigarreta? — li demanà.

— Prou, però, escolta, no has deixat el fumar?

— Veuràs — respongué en Rata, — les coses han d'anar de mica en mica. Per ara he deixat el comprar tabac.

A L'HOTEL

Pam, pam, pam!

— Què hi hà?

— Es vostè que volia que el despertessin pel tren de les cinc?

— Sí. Ja és hora?

— No, volia dir-li que pot tornar a dormir-se que ja són dos quarts de sis.

CONTES POPULARS RUSSOS

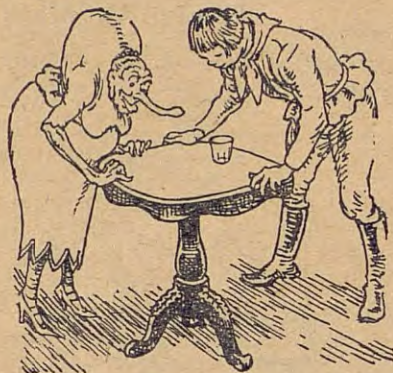
ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L E S A L F O R G E S

(Continuació)

El Tsar tingué una satisfacció tan gran que felicità n'Igor molt efusivament i li conferí un alt càrrec a son palau. Des d'aleshores el valent kosak començà a gaudir de la vida, car així com abans tot havien estat privacions i sacrificis, per ell ara tot ho tenia en abundància: Diners a més no poder i respecte i estimació de tothom, de tal faisó que quan eixia de ses habitacions tot eren acataments, salutacions i reverències per tot arreu, i finalment l'estimació de son Tsar.

En aquestes circumstàncies l'home decidí mullerar-se: Cercà una noia ben bona i bonica i ben aviat foren celebrades les noces en les quals el mateix Tsar els apadrinà. Déu beneí la

lligà una corda al coll de la bruixa per si el volia enganyar i se la'n baixà a la cambra on hi tenia el fill moribund. En arribar-hi, la bruixa es tragué un vas de vidre de la butxaca, el deixà a la capçalera del llit i el féu omplir d'aigua:

— Mira aquí dintrel! — digué al kosak

N'Igor guaità a dins del vas i la bruixa tornà a preguntar:

— Què hi veus?

— Veig la Mort i el meu fill.

— On és la Mort?

— Als peus del meu fill.

— Doncs si espargeixes l'aigua del vas per damunt del malalt, el veuràs curat d'aquí a tres dies: Si la Mort hagués estat al cap del malalt, no hi hauria hagut remei per ell. Si vols ja pots quedar-te amb el vas.

N'Igor ho féu així i tornà a ficar la bruixa a les alforges; al cap de tres dies, el seu fill ja estava completament guarit, i el kosak deslligà les alforges i deixà en llibertat la bruixa, la qual eixí per la fumera cavalcant l'escom-

bra i mai més en varen ni sentir parlar.

D'aquell dia ençà n'Igor es féu metge i es dedicava a curar els boiarins i tota la gent de la cort, cosa que li feia guanyar els diners a cabassos sense tenir altra feina que la de mirar el fons del vas i dir de seguida si el malalt es salvaria o bé si als tres dies ja seria mort.

Varen passar anys i un dia es posà malalt el Tsar. Cridaren tot seguit el kosak, el qual tragué el vas, l'omplí d'aigua, i en veure la Mort al capçal del llit, digué:

— Majestat! Ningú no podrà tornar-te la salut, car la teva malaltia és mortal.

Així que el Tsar oí aquelles paraules s'enfurismà de tal manera, que cridà, ple de ràbia:

— Com! Tu que has curat tants i tants malalts, no vols curar-me a mi que et sóc acreedor de tantes distincions com t'he donat? Doncs mira: Si no em cures donaré ordres perquè et pengin una hora després de la meua mort!

El kosak quedà aclaparat amb aquestes paraules, però de seguida reaccionà i començà a demanar a la Mort:

— Preneu la meua vida si voleu, car també em penjaran si no curo el Tsar: Jo només ho faig per no sofrir l'afront de morir a la força!

Mirà altra vegada a dins del vas i veié com la Mort li feia una senyal d'assentiment i es col·locava als peus del sobirà. N'Igor espargí l'aigua per damunt del Tsar i al cap de tres dies ja estava bo i sà.

unió i al cap d'un any els concedí la gràcia de tenir un fill rialler i bonic com un estel. Mes tothom sap que no tot són goigs en aquest món, i al cap de poc el ninet emmalaltí de tal manera que cap metge podia saber-li remei. Els pares estaven consternats, fins que un dia, quan tothom jutjava imminent la mort de l'infantó, el bon kosak es recordà que a les alforges encara hi devia tenir presonera la bruixa; ell que se'n va a la golfa, agafa les alforges, i pregunta:

— Bruixa! Ets viva, encara?

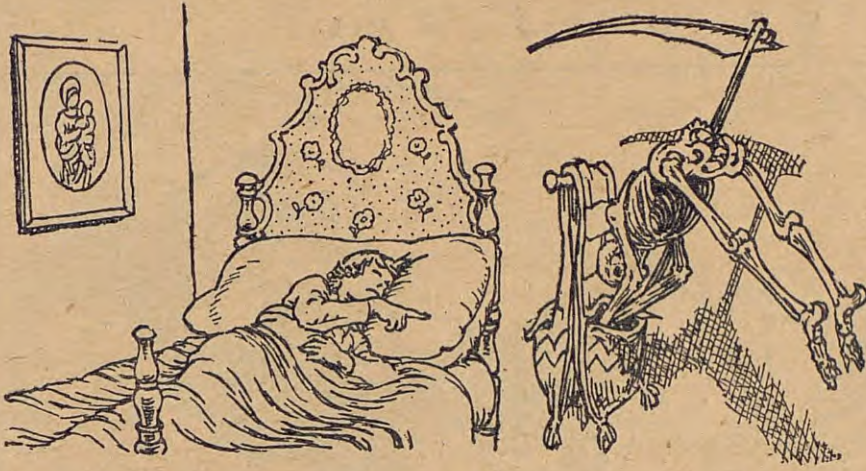
— Sí: Què vols? — féu la bruixa amb una veueta tota feble que casi no es podia percebre.

— El meu fill està malalt: Me'l podries curar, tu?

— Sí, però m'has de deixar sortir del sac.

El kosak deslligà les alforges però

Així que acabà d'espargir l'aigua per damunt del Tsar s'adreçà a la Mort i li demanà una hora per anar a acomiadar-se de sa família, i en no ésser-li negat se n'hi anà tot seguit,

Ell que les despenja i les obre i li pregunta a la Mort:

- Sabeu què és aixó?
- Unes alforges — respon la Mort.
- Doncs entreu-hi a dins!

Acaba de dir aquestes paraules i ja em teniu la Mort empresonada! L'Igor de seguit es trobà molt millorat i saltà del llit i féu una lligada a les alforges, se les carregà al coll i agafà el camí que condueix als frondosíssims boscos de Briavskie; caminà moltes i moltes hores, i quan hi fou arribat cercà una obaga ben soliuca, s'enfilà a dalt de tota d'un avet i hi penjà les alforges i després se'n tornà satisfet cap a casa.

Passaren molts anys i vinga néixer gent i més gent i no morir-se mai ningú. Els bagulaires i els enterramorts s'havien assecat de tant de passar gana, però, és clar! no es podien arribar a morir per molta que en passessin.

Un dia n'Igor es passejava per la ciutat i s'ensopegà trobar una velleta tant i tant jaia que amb prou feines es podia tenir, i cada vegada que s'alçava un xic de vent queia a terra.

— Ai, Senyor! — féu el kosak — i que vella que sou. Ja seria hora que us mo.íssi.

— Sí, fill meu — respongué la vella. Quan tu empresonares la Mort només em quedava una hora de vida. Si sabessis les ganes de reposar que tinc! Mes com he de fer-ho? La Terra, sense la Mort, no m'admet perquè reposi dins ses entranyes. Ja veuràs com el bon Déu et castigarà pels sofriments que molts éssers humans patim per la teva culpa!...

N'Igor es quedà pensatiu, i entre ell deia: «Trist de mi que he fet tant de mal sens pensar-ho! Gloriós Sant Jordi, mon bon patró; intercediu per mi perquè sigui absolt de les meves culpes.

I se n'anà a casa seva, s'acomiadà de tota la família i emprengué el camí dels boscos frondosos de Briavskie; cercà l'avet i encara hi veié penjades les alforges: S'hi enfilà i preguntà:

— Mort! Ets viva, encara?

— Sí, amic! — féu la mort, amb una veueta feble que amb prou feines es deixava sentir.

— Doncs, au! — féu el kosak, tot obrint les alforges. — Aquí tens la llibertat i matem de pressa perquè no tingui de patir massa!

Però la Mort, així que es veié lliure, fugí més rabent que un llamp sense escoltar n'Igor, el qual se'n tingué de tornar a casa i seguir vivint pl. de felicitat.

I tornà a morir-se la gent encara més de pressa que abans.

N'Igor tothom creia que no arribaria a morir-se mai; però tot just ara acaben de comunicar-me que fa pocs dies que s'ha mort.

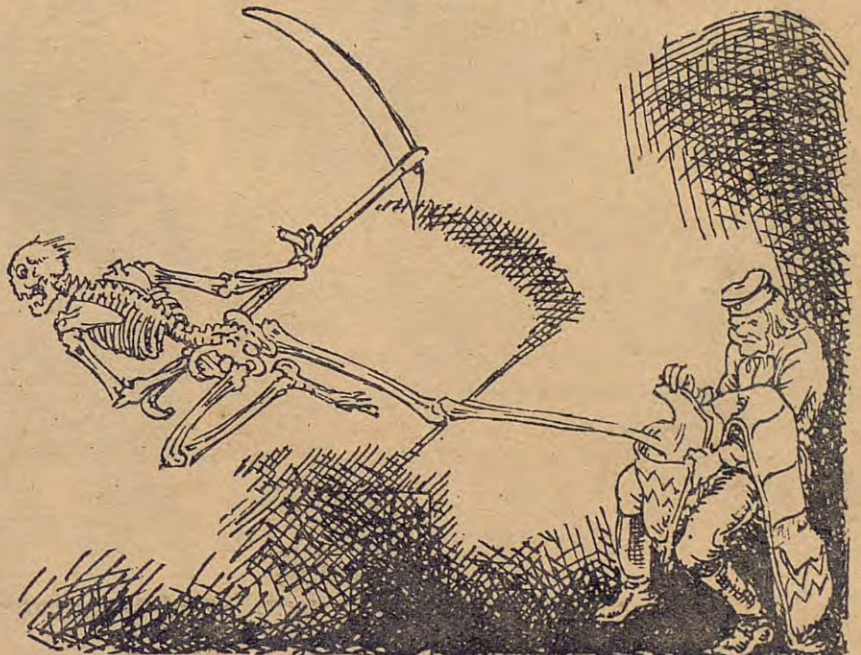
Que Déu i Sant Jordi el tinguin al cell!

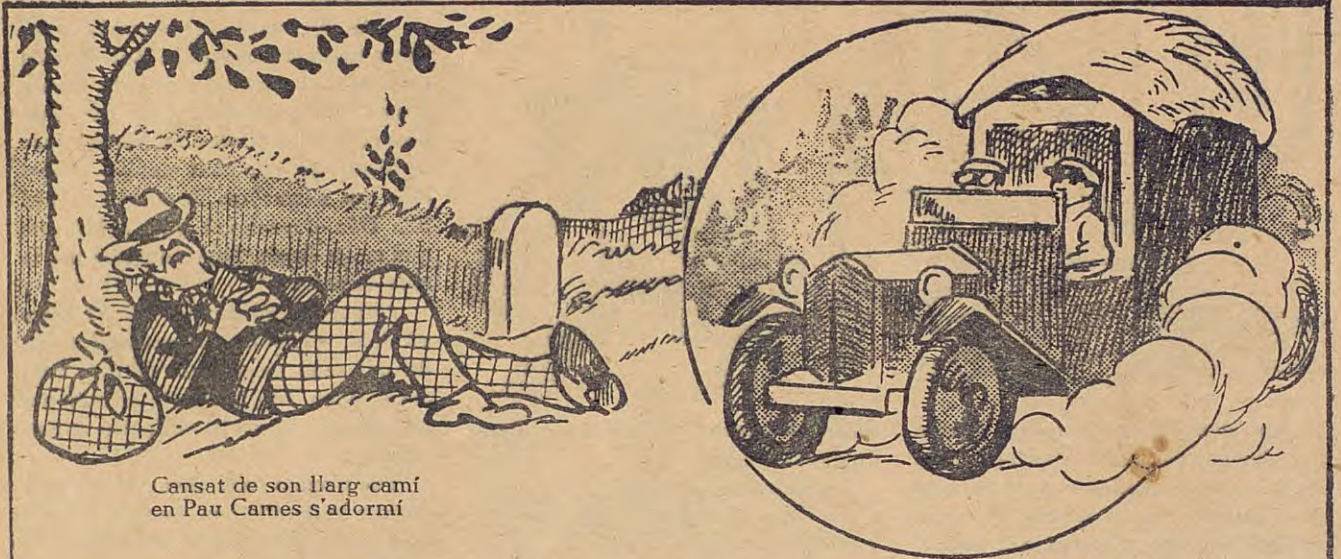
explicà el que li passava a la seva muller i ja podeu imaginar l'escena de sospirs i llàgrimes. Al cap de poca estona començà a trobar-se malament, es ficà al llit i la Mort no es féu esperar gaire: Entrà a la seva cambra i es va asseure a la cadira del capçal del llit, tot dient-li:

— Au! acomiada't de ta muller i de ton fill que ja només et queden tres minuts de vida.

En aquell moment l'Igor s'adonà de les alforges que eren penjades buides d'un clau allí a l'abast de la mà:

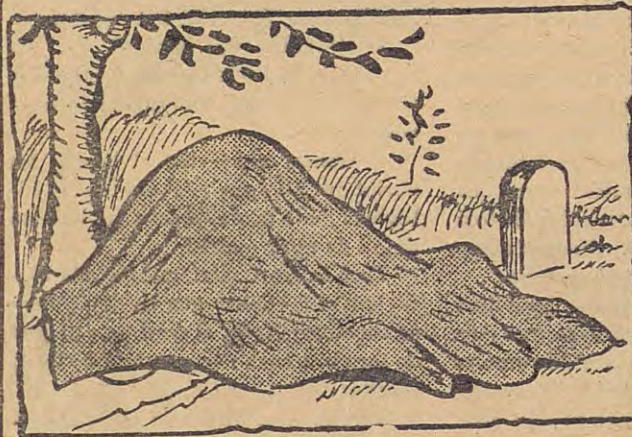

Viatge de franc

Cansat de son llarg camí en Pau Cames s'adormí

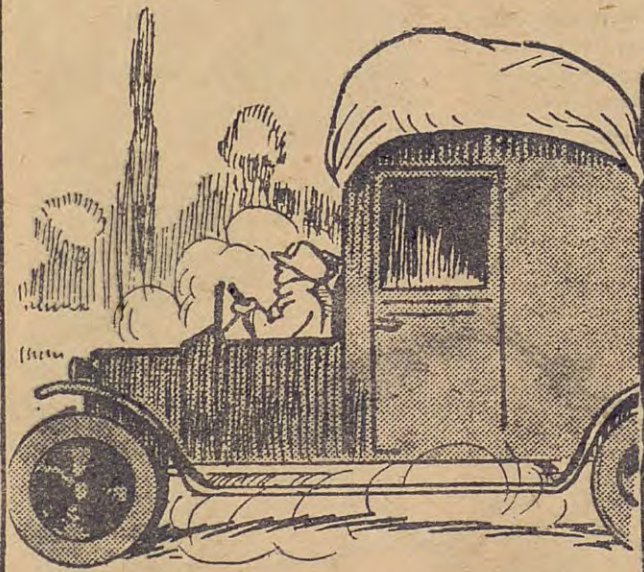
Passa un camió arborat.

Sobre en Pau cau l'encerat

El xofer i l'ajudant el recullen a l'instant.

I segueixen el camí mentre en Pau, vinga dormí.

— Ai caram! Com s'ha enfiat?
— Viscal el camí s'ha acabat!

UN RETALLET DE CADA COSA

NOVES I COMENTARIS

El lladre de fruites es menja el que roba i l'arna és roba el que menja.

Un poeta, diu que li plauen els espais amples. A mi també.

Un sol parell d'ullals d'elefant dona vori per trenta pianos. La natura és ben crudel de vegades!

D'un anunci:
«Ocasió: — Especial venda amb grans rebaixes de mobiliari que sols durarà una setmana».

L'especial veu da o el mobiliari?

«Pèrdues: S'ha perdut un abric de pell de senyora»
Caníbals!

A Nordamèrica cal visitar un metge per poder beure vi. Molts han de tornar-hi després d'haver-ne begut.

Diu un diari de modes, que en la propera temporada hom durà una pallona al trauc. Per ara als vestits sols hi duem arnes.

En un judici oral, s'admeté el testimoni d'una màquina fotogràfica. El testimoni fou, naturalment, una negativa.

En cert teatre els espectadors riuen tant que no poden oir la comèdia. Per això deuen riure.

FAULES D'ISOP

XXVI. — El gos i el llop

Un gos dormia al davant d'un estabte. Hi anà un llop i anava a matar-lo per menjar-se'l quan el gos li digué: No em matis encara. Estic flac i sense carn. Espera alguns dies car els meus amos han de celebrar unes noces. Menjaré molt i m'engreixaré i seré un menjar més gustós. El llop, convençut, es retirà.

Tornà alguns dies després i trobà el gos dormint dalt de la casa. Des de baix li cridà que baixés i li recordava el tracte. Però el gos digué: o llop! si

mai més em trobes dormint davant l'estable, no esperis les noces.

Moralitat: La faula ensenya que els homes prudents, quan s'han salvat d'un perill se'n guarden tota la vida.

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Zanzibar. — Ciutat de l'Àfrica Oriental, famosa per ésser la pàtria de l'inventor de les sopes. El nom de la ciutat ja ho diu: Zanzibar, zopez i fazolz.

Hi ha un sultà, però els que manen són els anglesos. I manen precisament perquè són anglesos del Sultà.

En aquella terra les feres abunden

A l'autodrom: Ja t'ho he dit que aquí ens divertirem molt!
(De Le Pèle-Méle)

tant que a la nit els lleons s'aventuren pels carrers de la ciutat a menjar-se les escombraries. Uns escombraries així ens convidrien a Barcelona, on podrien netejar els carrers de la brosa que els veïn hi tiren.

El clima és tropical, però això no impedeix que els habitants, com a bons alarbs vagin vestits de llana, per allò de: el que guarda del fred guarda de la calor.

MARC POLO

XARADA

La segona, gros rieral dues tres, si ens divertim, no tan sorollós total la primera és «existim» i el tres nota musical.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

— Hola! d'on véns, hereu Fises, què portes a aquest farcell?
— D'on vinc? de comprar camises.
— I en duus moltes? — Mig parell.

J. JULIÀ

Dessota eixa llosa està el físic Joan de Rosques. L'elèctrica llum cercà; volgué els demés enlluernà, i ell, s'ha quedat a les fosques.

D. CALVET

Raó de sobra té en Valls quan tot orgullós ens diu que és un poeta festiu puix que tots els seus treballs sempre en diumenge els escriu.

M. LLUC

Solucions al número anterior

A la vaga de vocals:

Volent descobri un món nou l'astròleg badant badant donà un fals pas endavant i va caure dintre el pou.

Al jeroglífic:

Camins separats.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 462 — Narcís Vidal

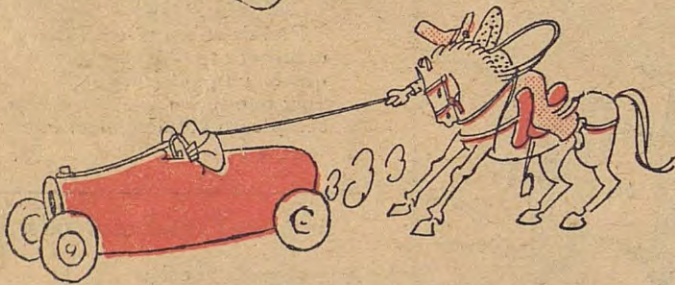
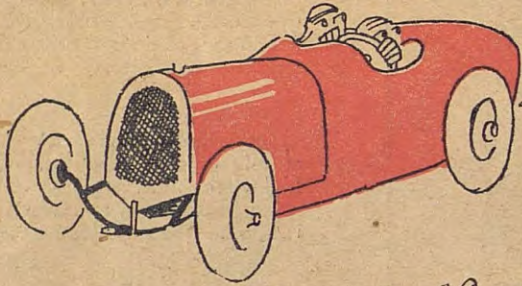
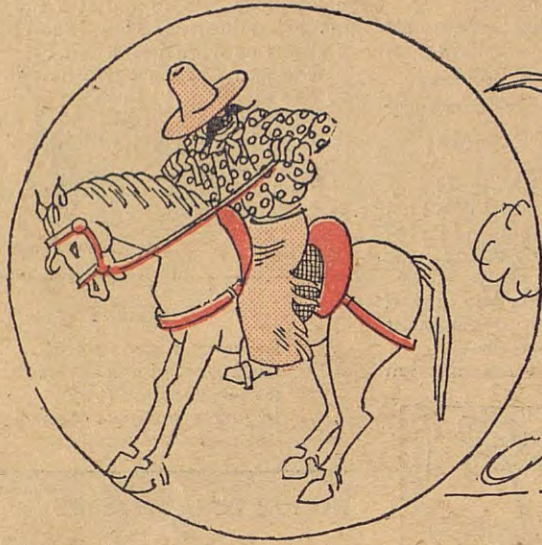
N.º 463 — M.ª Teresa Mir

N.º 464 — Maria A. Mir

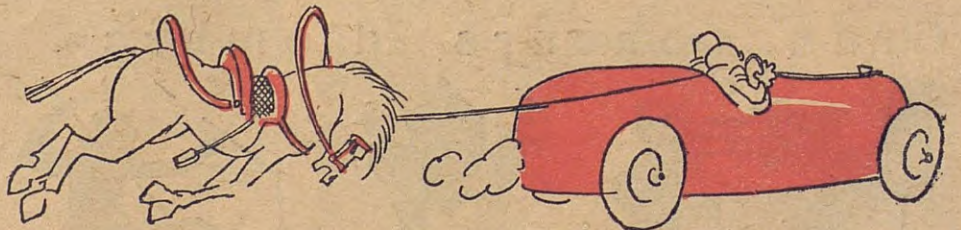
N.º 465 — Joaquim Fauras

EL LLADREGOT ROBAT

per CASTANYS

1 Tom Birba, era un tirador del llaç formidable. Fiant en les seves facultats quan veia una peça que li agradava... 2 la perseguia sense descansar fins que queia a les seves mans.

3 Però com d'automòbils era el primer que caçava, i desconeixia en absolut llur potència, en tirar el llaç ben nusat a la sella... 4 es va trobar assegut a la sorra i que l'únic caçat havia estat el seu cavall. Tom Birba sofrí una enrabiada tan forta que mai més intentà res contra cap automòbil.

Castanys